

Homeopátia	146
Hitetlenek hite	148
Katarakta.....	149
A munka becsülete	152
Játék a szavakkal - Csapatépítés	154
Este van, este van	156
Értekezleten	157
Húsz perc pihenő.....	158
Vágyakozás	160
Tavasszal kizöldül minden.....	162
Úton.....	164
A bunda.....	167
Sóhajtás	171
Szikra	174
Csak a ma	177
Lélekkor	180
A meggyfa.....	183
Könnyű léptekkel Avanában	187
Számok, korok.....	194
Tejbeüzadara.....	196
A kulcs	198
Ajánló.....	203
A szerző bemutatkozása	204

Kaleidoszkóp

Már az ókori görögök... Ezt véletlenül nem. Lehet ugyan, hogy már az ókori görögök is ismerték a kaleidoszkópot, de ez az elmés kis szerkentyű görög elnevezése ellenére újkori találmány. 1817-ben szabadalmaztatta David Brewster skót fizikus, aki a kristályok fénytörését vizsgálva bukkant rá a jelenségre, hogy néhány tükör egy csőben elhelyezve megsokszorozza az apró csillogó, színes tárgyak képét, és a henger forgatásával mindig új, végtelen variációjú kép, formáció látható. A fáma igaz, úgy tartja, hogy a felesége kedvéért készítette az első kaleidoszkópot, új, különleges szőnyegminták tervezéséhez, de végül a gyerekek kaptak egy új, csodálatos játékszert szerte a világon.

Gyerekkoromban sokszor játszottam, akkor még leginkább csak a búcsútkban kapható kaleidoszkópokkal. Elbűvöltek a gyorsan változó, soha meg nem ismétlődő pörgő, forgó képek. Ma már van egy másik tulajdonsága is, amivel lenyűgöz a kaleidoszkóp. Az, hogy semmi alkotórészét nem változtatjuk meg, minden ugyanaz benne, mégis mindig más.

Az írásaimnak is mindig ugyanaz az alapja, én, és az engem körülvevő világ, a megszületett mű mégis hol újságcikk, hol novella, vagy egyperces, néha a szépirodalmat sűrölja, néha a sci-fi felé hajlik. Nem

vagyok költő, novellista, újságíró, vagy sci-fi szerző, és mégis vagyok mind ez, egyben. Így kerülhetett egy könyvbe a megtörtént, valós esemény leírása, a tudomány mai állása szerinti tanoktól elrugaszkodott fantázia játékaival. Ez is, az is én vagyok.

Miért írok? Egyszerűen azért, mert nem tudok nem írni. Ha valami feldühít, a mérgemet írásban adom ki. Ha valamin meghatódom, írásra lendül a kezem. Játsszani is szeretek, amikor az írás nem belső készítés eredménye, csak egy érdekes feladat. Néha egy téma úgy befészkel magát a fejembe, hogy kénytelen vagyok megkeresni számára a megfelelő formát és műfajt, mert addig úgy sem hagy békén a gondolat, míg le nem írom.

Az írásaimmal persze mindig közölni szeretnék valami számomra fontosat, érzést, figyelmeztetést, ami hasznos lehet az embereknek, az olvasóknak. Legalább is szeretném azt hinni, hogy ez így van. Miért írok? Azért, mert szeretnék valamit elmondani, tájékoztatni, tanítani, vagy egészen egyszerűen csak szórakoztatni.

Mosolyhatalom

Hirtelen jött az eső. Tökéletes kísérelője, kifejezője a hangulatomnak. Kerülgetem a tócsákat és közben arra gondolok, Debrecen néhanapján kiérdemelné a "Tóváros" titulust. Kígyózom, kacsázom, igyekszem eszembe idézni a "száraz" város látható kátyúit, hátha sikerül elkerülnöm a bokatorést, vagy egy kényyszerű fürdést.

Az utóbbit nem sikerül. Erről egy *kedves* autós embertársam gondoskodik. Gőzerővel lép a gázra, hogy az útszéli gödör összegyűjtött vizét maradéktalanul a nyakamba juttathassa. S, mint ki jól végezte dolgát, vigyorogva tovaszáguld.

Nem éppen szalonképes gondolatok ötlenek eszembe. Harapós, morgós kedvvel kezdem meg a munkát. Kurta biccentéssel, kimért "Szevasz"-szal üdvözlöm egyik ismerősöm. Nem hat meg a mosolyával. Engem nem! Lehet, hogy neki jó napja van, de nekem...

– Miért *rám* haragszol? – Állít meg a hangja. – Az eső esik, és nem én dugtam el a Napot. Mosolyogj, és visszajön a fény. Jobban fogod érezni magad.

Megtorpanok, s míg a hallottak eljutnak a tudatomig, valóban elmosolyodom. A kedves,

mogorvaságomban meg nem érdemelt szavak miatt szégyen pirítja arcomat.

– Én nem haragszok – dadogom –, csak a kedvem rossz.

– Én sem haragszom. – Hangzik a megnyugtató válasz, s hozzá a biztatás:

– Mosolyogj, hogy jobban érezd magad!

Ilyen egyszerű? Csak mosolyogni kell tudni?

Ilyen egyszerű. Csak tudni kell mosolyogni.

Lámpa

Állok a járda szélén. Elöttem hömpölygő forgalom. A túloldalon vörösen izzó lámpaszem. Elhal a gépzaj. Testem a csordaszellemtől hajtva indulásra mozdul. Eszem fékezi a lendületet, a lámpa még mindig piros.

Tíz várakozó közül legalább heten már odaát róják útjukat tovább.

Kissé hülyének érzem magam. Miért maradtam? A lámpa tiltása miatt? Szememmel láthatom, vége a gépkocsi áradatnak.

Mögülem fiatal nő lép ki. Kicsit arrébb lök. Siet.

Lélegzetvételnyi időre egyszerre mutat pirosat a gyalogosoknak szóló, és a keresztező gépjármű forgalmat irányító lámpa.

A nő úgy véli *már* mehet, egy autós pedig, hogy *még* átérhet.

Hajszálon múlik a tragikus találkozás. Csikorgó fék... Elmormolt szitok...

Eközben a lámpa végre zöldre vált.

Mellettem egy férfi kisgyerekkel, a lámpára mutat:

– Látod? Zöld. Most mehetünk.

Már nem érzem magam hülyének.

Azok a jó barátok...

Az árulást már az állatok is megérik, de megérteni épp úgy nem képesek, mint az emberek. S a remény épp úgy velük él, mint velünk, míg hitünk el nem veszik.

Élesen csikordulnak a fékek. Szinte hallani vélem az ütközések robaját. A villamos utasai bábként ke-
nődnek fel a vezetőfülke falára, egymás lábára.

Fájdalmak szisszenése tör felszínre. Lassan kinyitom első riadtságomban szorosán lezárt szemem.

Pillanatkép: Vészmegállt kocsik, villamos,... és emberek. Tragédia nem történt. Sem emberi, sem állati. A riadalom okozója egy gyönyörű kutya. Azt hiszem spaniel. *Aki* most zavarodottan próbálja megérteni, mi történt vele. Hová lett a(z) (ember)barát, az otthon. Tétován mozdul. A villamos? Valamelyik autó? A járda egyik szöglete? Mi rejtí az ismerős szagot? Hogy kerül Ő ide, ijesztő, idegen szagok, zavaros hangok közé? Az ugye nem lehet, hogy elhagyták, hogy most már nem kell, hogy teher lett? Megunt, kivert, kidobott eb?

A kis spaniel elhagyja a veszélyes zónát és reménykedik. Egyelőre reménye még van.

A forgalom lassan újraindul. A villamos utasai is helyre rázódnak. Ki-ki vérmérséklete szerint kommentálja az esetet.

Csak a kutyát nem szidja senki.

Kutya–macska barátság

"Kutya–macska barátság" mondjuk, ha veszekedő, egymásra prűszkölő, acsarkodó embereket látunk, de